

Arrest

nr. 60 618 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die *loco* advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 december 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2010 werd ingediend door:

*N., H. (R.R.000)
Geboren te (...)
Nationaliteit: Afghanistan
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat de situatie in Afghanistan niet toelaat dat verzoeker zou terugkeren naar zijn thuisland, hij vreest voor onmenselijke behandelingen of vernederingen door moslimfundamentalisten, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor onmenselijke behandelingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, ingeschreven is voor de opleiding als automecanicien schoolattesten bij zijn aanvraag voegt en Nederlands leert, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 04.01.2008 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze werd op 24.09.2008 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tegen de beslissing werd op 07.10.2008 een beroep ingediend bij de Raad van State. Dit beroep werd op 22.10.2008 afgesloten. Op 30.10.2008 diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in. Op 21.11.2008 weigerde de dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag in overweging te nemen. Op 27.11.2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag. Op 28.11.2008 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw de aanvraag in overweging te nemen. Op 4.12.2008 werd een vierde asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd tevens niet in overweging genomen op 20.01.2009. Een 5^{de} asielaanvraag werd op 06.02.2009 ingediend. Op 18.02.2009

weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken ook deze aanvraag in overweging te nemen. Op 9.11.2009 diende betrokkene voor de 6^{de} maal een asielaanvraag in. Op 1.12.2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag in overweging te nemen. Op 10.10.2008 vaardigde de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Deze beslissing werd op 23.10.2008 ter kennis gebracht aan de betrokkene. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 1.12.2009."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Op 04.01.2008 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in, wat uiteindelijk resulteerde in een negatieve beslissing van het C.G.V.S op 27.05.2008. De R.V.V. oordeelde in een arrest van 24.09.2008 dat het beroep diende verworpen te worden.

Dat verzoeker vervolgens een tweede asielaanvraag indiende waarbij verzoeker voor het eerst een medisch attest overlegde dat aantoonde dat verzoeker een jaar lang behandeld werd in een Afghaans ziekenhuis en bijkomend een attest van het straathoofd wordt overlegd waarin deze getuigt dat verzoeker zijn familie heeft verloren.

Dat het weze opgemerkt dat de bestreden beslissing de identiteit van verzoeker niet in vraag stelt.

Dat voor de goede orde verzoeker opnieuw zijn oorspronkelijke argumentatie herneemt ten einde een synthese van zijn motivering te geven.

1. Art. 8 EVRM

Verzoeker verblijft nu meer dan vier jaar lang in België.

Dat destijds een aanvraag werd ingediend op 05.01.2006 en een eerste aankomstverklaring werd afgeleverd geldig tot 04.07.2006, welke diverse malen verlengd werd.

Het privé-leven van verzoeker speelt zich volledig af in België.

In zijn periode van verblijf in België heeft verzoeker een totaal nieuw leven opgebouwd in een nieuw sociaal kader.

Hij heeft zich bijzonder goed geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Belangrijk daarbij is dat hij een feitelijk gezin vormt te (...) met zijn enig in leven zijnde familielid, met name de heer N. W. (O.V.000) die geregulariseerd is. Dat zij op voormeld adres samenwoont met zijn partner en hun kinderen, zoals de lokale autoriteiten op eerste verzoek kunnen bevestigen.

Dat het niet opgaat om dit feitelijk gezin uit elkaar te trekken.

Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikt zin van het woord, maar ook het privéleven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

" le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision "(C.E. 6/12/2001, n° 101.547).

In dezelfde zin: R.v.S. 7/01/1998, n° 70.538; R.v.S. 11/02/1999, n° 78.711; R.v.S. 7/11/2001 n° 100.578; R.v.S. 19/12/2001, n° 91.709; R.v.S. 04/03/2002, n° 104280; R.v.S. 21/09/2001, n° 99.031; R.v.S. 27/09/2002, n° 110735.

Een beperking van het grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM.

" Geen inmenging van enig openbaar gezag is toestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

" Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée ", et que " une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales " (C.E. n° 78711, 11 février 1999; CE, n° 105.428, 9 avril 2002).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in zijn arrest REES van 17/10/1986, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat opzicht een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op art. 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(" La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme ", Ed. du jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p. 92.)

" En particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive "

(VELU, ERGEC, " La Convention Européenne des Droits de l'Homme ", Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194; SWARTEN BROECKS, "Les AR interdisant à des étrangers non- C.E.E. de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? "R.D.E., 1994, n° 78, p. 301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

"Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale."

(CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin: CEDH, arrest " BERREBAH " van 21 juni 1988, série A n° 138, p. 24; CEDH, arrest "BARTHOLD ", o.c. §§ p. 5 - 59, CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 september 1997 en, n° 78.711 van 1 februari 1999).

2. Opleidingen en taalkennis.

Dat verzoeker op 26.02.2010 is ingeschreven voor een opleiding als automecanicien aan het C.V.O.Kempen.

Dat een intake van drie jaar terug het niveau Nederlands van verzoeker op niveau NT2 weerhield.

Dat verzoeker diverse attesten en verklaring inzake opleiding en scholing kan voorleggen.

Dat verzoeker voor de goede orde bijkomende verklaringen/attesten bij huidig verzoekschrift voegt inzake zijn integratie in de lokale samenleving (stuk 2)."

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van wet van 29 juli 1991 door de bestreden beslissing worden geschonden. Het middel is in die mate onontvankelijk.

Uit de lezing van het eerste middel blijkt dat verzoeker daarentegen een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt vooreerst op dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM verzoekers gezinsleven dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94). Het

begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

In casu verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij meer dan vier jaar in België verblijft, dat zijn privéleven zich afspeelt in België, dat hij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn broer bij wie hij inwoont. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State, van het EHRM en rechtsleer. Verzoeker verwijst ook naar zijn opleiding als automecanicien en andere opleidingen en scholing.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs aangenomen dat verzoeker een gezin vormt met zijn broer, dan nog dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis *juncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker dient te voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 1 december 2009. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of met andere woorden er moet een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging in het gezinsleven is, moet worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt dan wel of het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating tot verblijf dan is er geen sprake van inmenging en moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. the Netherlands, nr. 21702/93). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden onderzocht om te kunnen beoordelen of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. The United Kingdom, nr. 9532/81).

In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker en zijn partner (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de opmerking dat hij gescheiden zou moeten leven van zijn broer, dat hij geen familie meer heeft in zijn land van herkomst en dat het voor hem onmogelijk is om vanuit zijn land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekers betoog blijft beperkt tot louter beweringen. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat verzoeker enkel tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. Verweerder stelt dat de tijdelijke verwijdering aldus geen breuk betekent van de familiale relaties. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228). Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*, toont verzoeker niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker zal bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijks worden onderworpen aan vernederende behandelingen.

De vader van verzoeker was een hoger geplaatste officier in het Afghaanse leger tijdens de periode dat de Communistische regering het land leidde.

Na de regimewissel was de vader van verzoeker evident persona non grata en gold mutatis mutandis hetzelfde voor verzoeker. De broer van verzoeker werd op brutale wijze gedood.

Bij terugkeer zal verzoeker ongetwijfeld blootgesteld worden aan onmenselijke behandelingen of vernederingen door moslimfundamentalisten in de zin van art. 48/8 Vw., wat onder meer blijkt uit een verklaring van de Raad van de EU aangaande het gewelddadig klimaat in Afghanistan.

Dat verzoeker niet in de mogelijkheid verkeert om vanuit Afghanistan ex artikel 9.2 Vreemdelingenwet een aanvraag in te dienen.

Dat verzoeker niet in de mogelijkheid verkeert om terug te keren naar Afghanistan om daar zonder het in gevaar brengen van zijn fysieke integriteit de nodige aanvragen bij de diplomatieke posten van het Rijk te bekomen.

Hoewel de situatie verbeterd is, kan zij de vergelijking met de situatie in het Rijk niet doorstaan en is nog er steeds sprake van een manifest en reëel risico. De bestreden beslissing schendt dan ook wel degelijk art. 3 EVRM.

Volgens de interpretatie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het niet mogelijk om een vreemdeling uit te wijzen naar een land waar er een risico voor zijn leven bestaat. (EHRM, 15 november 1996, Chahal vs. V.K., TVR, 1997,283.)”

2.4 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het hem terugsturen naar zijn land van herkomst een onmenselijk behandeling uitmaakt en zijn mensenrechten dienen

ge vrijwaard te blijven, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat een terugkeer een onmenselijke behandeling of vernedering door moslimfundamentalisten zal uitmaken, op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet en de onmenselijke behandeling door de moslimfundamentalisten, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet bestaat in de Vreemdelingenwet. In de mate verzoeker doelt op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de eventuele geboden bescherming op grond van deze artikelen dient gewezen te worden op de motivering in de bestreden beslissing: *“Betrokkene beweert dat de situatie in Afghanistan niet toelaat dat verzoeker zou terugkeren naar zijn thuisland, hij vreest voor onmenselijke behandelingen of vernederingen door moslimfundamentalisten, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor onmenselijke behandelingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”* Verzoeker weerlegt dit motief niet, noch toont hij aan dat het hierboven geciteerde motief kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN